

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, dec. 22. 1872. 51 szám.	GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.	Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirát, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.
---	--	-------------------------------------	--	--

Ludas Matyi előfizetési felhívása

az 1873-ik évre.

„Keresztyének olvassátok,
A mit írok most hozzátok;
Nagy örömet én hirdetek . .
Melyen örvend ti szivetek.“

Érdemes publikum!

Ez esztendő immár vége felé járván
S szünőfélben lévén a kolerajárvány . .
Szent karácson mákos kalácsos ünnepén
Előfizetésre ime felkérlek én.

Mert hát Ludas Matyi a hetedik évbe
— Hál' istennek — épen az új évvel lép be.
S hogy ez a hetes szám jól is succedáljon:
Minden igaz magyar rám prenumeráljon.

Édes jó barátom! vedd azt fontolóra:
Hogy én nem léphetek soha fuzióra . .
A mameluk-párt és a Döbrögiekkel,
Azokat már nekem ex offo ütni kell.

Ha tehát ezekben gyönyöröd találod . .
Avagy tőlem pláne még meg is kívánod

Hogy csak uzuváljam tovább a püfölést:
Küldd be utalványon az előfizetést.

Mint a Borsszem Jankó, én nem steigerolok,
Habár olykor-olykor minisztert porolok. —
A Matyinak ára — marad státusquo-ban
Egy évre hat forint, rongy osztrák bankóban.

Hat forint potomság! egy év tartamára,
Csak egy szopos malacz vagy egy pár lud ára.
Fizess tehát elő, és én majd viccelek . .
Igy kívánják „a jól felfogott érdekek.“ *)
Én pedig kívánok boldog ünnepeket!

Ludas Matyi.

*) Ezt a kadenziát az új miniszterelnöktől tanulta
Matyi.

**Külön előfizetési felhívást nem küldünk;
a gyűjtőknek se költséggel, se tajték pipával vagy
elavult könyvekkel nem kedveskedünk, hanem
a ki 5 előfizetőt toborz, annak tiszteletpéldány-
nyal szolgálunk.**

**Az előfizetési utalványok Pest, Városháztér 6.
szám alá küldendők.**

Furesa egy pör.

Mást a szerencse, engemet pedig a szerencsétlenség üldöz.

Most három éve elfagyott e házam, két éve meg a gyapjamat verte el a jég; a tavasszal birtokomat vetéssel együtt a földindulás érte, sőt a közelebbi képviselő választáskor egy két marok piculám is sárba veszett!

Már azt hittem, hogy kikoptam a szerencsétlenségek közül, midőn ismét újabb csapás ért!

Atyafi látogatásra mentem túl a Dunára. Elesteledvén Z... kis község ronda vendégfogadája kelle meghálnom.

Még javában szundikáltam midőn kocsisom zörgetett szobám ajtaján.

„Korán van még János!” — kiálták ki kocsisomhoz.

— Biz egy kicsi kora van tens uram! hanem nagy baj van, tessék csak az ajtót kinyitni, hadd beszéljem el. Kinyitván az ajtót kérdém az ijedt képű kocsistól:

„No hát mi a baj János?”

— Jaj uram az éjszaka megették a hintónkat! sopánkodék János. „Nem ette meg a fene! bolond kend János!”

— De hogy vagyok, de hogy vagyok tens uram! tessék csak kinézni, ott a fészker alatt áll a hintóból az, a mit meghagytak. —

Kitekintettem, s ott láttam hintómnak fa és vas romjait, de róla mindennemű bőr hiányzott, csak néhány tépett foszlány darabot lengetett a korai szél.

„Bizony János ez különös egy állapot? De hogy a menköbe történhetett meg ez?” — kérdém a siránkozó kocsist.

— Azt voltaképen magam sem tudom! — válaszola János.

Azonnal felöltöztem s vizsgálatot tartottam az ügyben, s a napnál világosabban kiderült az, hogy az én János kocsisom este a hintónak minden bőrrészét bekente halzsirral, hogy tiszta és fényes legyen másnap. A szomszédházban lakó tisztartó ur agarai a zsir szagot megerrolván, a kerítéstelen udvarra könnyen belopózkodtak, s nekiálltak az én hintómnak, s becsületesen lefalatoztak róla minden bőrrállományt.

Azonnal mentem a tisztartóhoz kártérítést követelendő.

A különben máskor csendes természetű urat végtelen felhevült állapotban találtam, szidta, káromolta kezeivel fenyegetve az öt süvegelő cselédeket.

Megpillantva engemet, csendesülni kezdett.

Kölesönös üdvözet után előadtam jövetelem okát. Mire a tisztartó arca még jobban kigyuladt, szemei fénylettek mint az őszi bogár.

— Hát uraságáé volt az a hintó, mit agaraim megették? — kérdé tompa hangon.

„Igen uram, az enyém volt — válaszoltam.

Nagyon jó, hogy szerencsém van, épen most szídom ezeket a gazembereket, nem vigyáztak az agarakra, s azok kicsavarogtak a házból, és nekem ilyen kárt okoztak; elverem őket a házból, pattogott a tisztartó, mint valami kukorica.

„Óh uram! — jegyzém meg — hisz az egész kár nem megy többre mint 50—60 ftra.”

— Mit 50—60 ftra? — Tudja-e azt az ur, hogy a „cicka” és „fecske” agaraimért most a napokban ígért gróf Bukfenc Arthur ő méltósága egyenként 300—300 firtokat; a „Sáska” szőlő agaramat pedig báró Habakuk Kajetán már régóta kérte 400 firtért.

„Ez mind szép, de ehhez nekem semmi közöm —

— Semmi köze? hogy a menköbe ne volna köze? Az ön hintója volt oka, hogy mind a három agaram ma reggelre megdöglött. Kiálta fokozott haraggal a tisztartó.

„Én arról nem tehetek, miért ették meg a hintómat, — feleltem vissza. — Aztán látva, hogy nem boldogulok vele, átmentünk együtt a faluházához, ott sem mehettünk semmire. Most kutya egy perben állunk. Ő rajtam 1000 ft kártérítést követel agaraiért, én meg 60 ftot hintóért.

Hogy melyikünk nyeri meg a pört? majd megírom a Matyiban. A tisztartónak kedvezőbb a helyzete mert jobbpárti, tehát jobban is szolgál neki az igazság; én pedig balpárti vagyok, tehát alkalmasint balul is szolgál nekem az igazság.

Hogy lett az én Lajos bátyám poéta?

Lajos bátyámmal egyszer a többek közt fogászni mentünk.

Sok barangolás után rettenetesen elfáradtunk, leültünk tehát Lajos bátyám is én is egy-egy sárga tökre a kukoricásban.

„Hallod-e ecsém! — kezdé a beszédet az én bátyám — nem rossz rigmusfáragó lett volna én belőlem, lásd mióta itt ülök már is poéta lettem.”

— Csak nem evett bolond gombát uram bátyám? — kérdém meglepetve.

„De nem ám, hanem azért mégis poéta lettem.”

— Ha úgy van, váltig sajnálom uram bátyámat, hisz oly becsületes ember volt eddig.

Azonban, hogy hajlandósága van a poétaságra, azt én már régóta gyanítottam. —

„És ugyan miből gyanítottad?”

— Abból, hogy a poéták egy tulajdonságával csakugyan bir. —

„Hát ugyan miféle poétai tulajdonsággal bírok én?”

— A hazugsággal, kedves uram bátyám! a hazugsággal.

„Hát a hazugság is szükséges a poétai mesterséghez? Ezt eddig nem is tudtam. No szép öcsém nem is hinnéd, hogy én most épen egy poétának való tárgyon ülök.“

— Poétának való tárgyon? hisz egy nagy feki tőkön ül uram bátyám! —

„Igen is azon, és ezen tők tett engem poétává, haldd csak minő pattogós kadenciát csináltam.“

— Haljuk hát no : —

„E szép napon csütörtökön

Ültem egy nagy disznótökön.“ No nem jó kadencia ez öcsém? Szász Karitól sem telnék különb.

Jó biz a kedves uram bátyám, még talán a „Nefelejts“ is kiadná, ha ekképen módosítaná:

„Egy szép napon csütörtökön,
Ült egy tők... a másik tőkön.“

Durr! dördült el erre az én Lajos bátyám puskája, egy süldő nyulat teremtve agyon, mely közelünkben futott el. Természetesen abba hagytuk a verselést a költészeti irodalom roppant kárára és mentünk tovább vadászni.

Jogi kérdés.

Midőn a Lónyai uralom végóráiban a miniszterek arról tanácskoznak, hogy lemondjanak e vagy ne tárcájukról? Pauler igazságügyér ur azt mondá, hogy ő neki nincs oka a lemondásra.

Most a telepítvényesek kérdésében Pauler miniszter ur leszavaztatván — van e oka, illetőleg van e joga a lemondásra???????????

Ez is kérdés,

Most midőn a honvédelmi ügy volt szőnyegen az országgyűlésen, ugyan van e még olyan szőrösfülü, tökkelütött fejű, közös ügyes dicsőiségtől elvakult mamelukja a jobboldalnak, a ki át ne látta volna, hogy az egész sorhadi honvédecsapat a közös hadseregnek csak depótja?

Veszprémi adomák.

Veszprém városa a mellett hogy püspöki város, még arról is híres, hogy nagyon sok számár van benne.

Ezen szamarakbani bővölködése aztán számtalan célzásokra és dévajkodásra ad alkalmat.

A litéri számtartó, ki Veszprémbe szándékozott, szembe találkozik egy alkalommal a veszprémi káptalani ügyvéddel, ki épen a városból jött. Notabéne mind a kettő jó kedélyü uri ember volt.

— Van e sok számár Veszprémben? kérdé a kasznár az ügyvédtől.

„Mikor még én Veszprémben voltam tapasztaltam, hogy volt biz ott elég“ — felelt vissza az ügyvéd.

— No most bizonyosan kevesebb van egygyel — tréfálódzék a kasznár.

„Csak annyi lesz most is mint mikor én ott voltam, — válaszolt az ügyvéd — hisz kasznár ur épen Veszprémbe megy.“

Az én Lajos uram Bátyám rettenetes nagy vadász volt s mint afféle rettenetes nagy vadász, rettenetes nagyokat is szokott... fillenteni.

Kérdi egyszer tölem a pápai heti vásáron: „Mikor jösz ki Hathalomra vadászni öcsém?“

— Vadászni? hisz urambátyám pusztáján nincs egyébb vad szunyognál. —

„Nincs é? pattant fel az öreg ur, gondold csak öcsém, regnap kint voltunk sneffezni, vagy 40 darabot lelöttem már, mikor áttüzesedett duplám csöve s mig annak a kihülését vártam, hát csak elbámultam a tenger sok sneff miatt, a mi körülöttem röpkedett. A mint felsohajtéék, hogy: én uram Jézusom ennyi tenger sneff hol veszi magát? öszvetaláltam csapni a tenyeremet s gondold csak öcsém! 12 darab sneff a markomba maradt. Ugy bizony öcsém!

Sport.

Fut a róka... talli hó!

Nyiheg nyihog a kopó —

Leesett az első hó.

A run most egy sár-sikló,

Bukik lovag, bukik ló.

A vörösfrakkosok a váci utcán is kezdenek már mutatkozni.

Jó helyütt bogarásznak, mert itt bizony annyi a róka, — mennyi a cilinder és a paróka.

A jószivü anya

Ez a jószivü anya, csak hogy gyermekeinek örömet szerezzen, olyan krisztkindlit adott nekik, a mi szemüknek szájuknak legjobban tetszett.

a vásott gyerekek.

A vásott gyerekek azonban úgy köszönik meg a szülei szeretetet, hogy minden terhet és nyögöt az anyára háritanak.

Országgyűlési dalok.

Csanádi.

Szabad péntek, szabad szombat,
Szabad szappanozni, —
Szabad nekem Kerkápolit
Megatakirozni.
Ej huj azt látom:
Sok van már a rováson,
Hej huj megpuccolom
A kölesön tárgyaláson.

Pulszki Gusztika.

Kinek nem kell a jutalék
heje huja happ!
Sem ujonc sem pót-tartalék
heje huja happ.
„Se országa se hazája“
Nem a német katonája...
heje huja happ.

Egy végzetes csók.

Tanult egykor az upsulai egyetemen egy igénytelen, és meglehetősen szomorú sorsú gyötört diák.

Mindamellett is azonban, hogy a sors nem ringatta őt valami fényes kényelemben, nem csüggedt el pályáján, sőt kitartó szorgalma, s ügyessége által, pályatársai között is nagy reményeket gerjesztett maga iránt.

Egy szép verőfényes napon, ezen igénytelen ifju néhány előkelő s gazdag tanuló társával a város főterén álldogált. —

Tréfásan csevegtek az ifjak maguk között.

A mint a csevegés tartott, — egyszerre egy uriasan öltözött szép fiatal leány ment el mellettük egy idősebb urhölgy kíséretében.

Ez az uplandi kormányzó leánya volt, ki Upsalában lakott, — az idősebb urnő pedig a leány anyja volt.

A tanulók nagy érdek és figyelemmel nézték meg a szép leánykát, — s midőn mellettük elhaladt, egyiket a leány szépsége annyira magán kívüli helyzetbe hozá, miszerint egészen elragadtatva mondá:

— Megadnék ily rubin ajak egy csókjáért — egy milliót!

Maga az a szerény deák ember is ilyen nézetben volt, s bár a társadalmi élet gyönyörei mind eddig nem igen tevék érzelmeit lázadó, és hullámzóvá, mind a mellett is, midőn ezt a szép uplandi leányt látta, mintegy önkénytelen felsóhajtott társai előtt, s reményét fejezé ki aziránt, miszerint ő hiszi, hogy ezt a szép leányt megcsókolhatja.

— Megörültél? mondák neki barátai erre a vakmerő gondolatra.

— Épen nem! — válaszolá az igénytelen fiu. — Én kinézem e szép leány arcából azt a gyengédséget, hogy ha én kérném, tehát ő engem megcsókolna.

Társai bámultak a szerény diákra e szokatlán modor miatt.

— De mit gondolsz? Itt a piacon, ennyi nép előtt? — kérdék tőle teljes kíváncsisággal.

— Igen! — válaszolt egész nyugodtsággal az ifju — itt a piacon, ennyi nép előtt.

— Saját ösztönéből?

— Természetesen — válaszolá az ifju, — hisz oly szerénytelennek csak nem tartatok, hogy egy nőt ilyen cselekvényre még erőszakoljak is.

— Ez megfoghatatlan!

— No én hiszem -- erősíté az ifju.

Azt mondja e határozottságra egyik tanuló társa:

— Ezer tallért kapsz tőlem, ha a csókot megkapod.

— Tőlem is! tőlem is! — kiálták többen gazdag tanuló társai közül.

— Tehát áll az ígéret?

— Igen! — válaszolák tanuló társai.

— Mi a biztosíték?

— A becsületszó — volt az egyhangú válasz.

— Jó! mondá erre az igénytelen ifju, miközben sietett, hogy a szép leányzót beközéltesse.

Midőn mellette volt, nagyon szerény arcot mutatott, s teljes gyengédséggel szólítá meg, mondván:

— Kisasszony! sorsom a kegyed kezében van.

A szép leány egészen meg volt lepelve e beszédre s némi magyarázatot kért hozzá.

— Kisasszony! Én szegény szülőktől származtam — az élet nem segített utamon soha, de azért én dacolva és küzdve a bajokkal, mindig előre törtem. Egyik vágyam volt az upsulai egyetemen kiképezni, s így hazámra nézve hasznossá tenni magamat. A munka nagy nehézségekbe ütközött, de erélyem mindig legyőzte azokat. A tudományomj, mely mint a lávafolyam, folyton melegítette keblemet nem hagyott csüggedni mostoha, szomorú sorsom alatt sem, s ingert adott arra, hogy jövőm és sorsom iránt az önbizalmat el ne veszítsem. Még eddig — bár nagy veszélyek között — meg is tartottam azt... Most azonban egy meredélyre léptem, — egy sikamlós meredélyre, — a melyről ha lebuhtam, — elvesztem menthetetlenül. A mentő, szép kisasszony! itt csak kegyed lehet. Én szegény vagyok, nekem egy szerencsés kísérletért ezereket ígértek, ezen összeggel bevégezhetném tanulmányomat, s így hazámra hasznossá tehetném tehetségemet. Az hogy mind ez megtörténhessék... kegyeden áll...

A szép leány gondolkodva nézett az ifjura, s aztán kíváncsian kérdé:

— Mi volna az ifju ember? s ha tehetek valamit boldogságáért, szívesen megteszem.

— Egy csók kegyedtől kisasszony! — s én örökre, boldog vagyok.

A szép uplandi leány elpirult e nem várt ké-
résre. Hanem mindamellett is volt valami az ifju arcá-
ban, a mi meggyőzte a leányt arról, miszerint az most
igazat beszélt. Aztán nem habozott. — isten neki! —
gondolá — ha valakit annyira boldoggá tehet egy csókjá-
val, ám legyen. — s mindenek szemeláttára, teljes
nyíltsággal az ifjut megcsókolá.

Az ifju boldog lett a csók, — és a nagy anyagi
nyereménytől, mit e pompásan sikerült munkája után
társaitól kapott.

A java azonban ennek a kalandos mulatságnak
még csak ezután következett.

Az uplandi kormányzó megismerkedett lassankint
az ifju szerénysége, szorgalma és tudományos képzett-
ségével, — s midőn ez a tanfolyamot bevégezté, a kor-
mányzó megkínálta őt leánya kezével is.

Később a svédek között ez a szerény ifju nagy
híre vergődött, s főleg természettani művei hazájának
nagy elismerést szereztek a külföld előtt.

A felejtethetlenhez.

Eszembe vagy, ha a pénzem csördül,
Eszembe vagy, ha az erdő zöldül,
Eszembe vagy, ha látok palotát . .
Eszembe vagy, ha hallom-e nótát:

Ugy ég a tűz, ha lobog . .
Ugy élek én ha lopok,
Ha nem lopok cserélek:
Ugy is megéledegek.

De nem is vagy ám primás.

Szabadszálláson nagy táncvigalom akart
lenni, de bizony a kunszentmiklósi cigányok nem
érkeztek a kitűzött terminusra.

A táncra termett fiatalság a vigalom helyisége
alatti kávéházban egybegyűlve türelmetlenül
várta a cigányokat, míg a nők fent a teremben
társalogtak.

Egyszer csak érkezik ám egy szánkó néhány
uri emberrel, kik hólepett bundástól gubástól
együtt beléptek a kávéházba.

Persze a fiatalság a várt cigányoknak tartá
őket s egyik fiatal rákiált az első belépőre:

„De fene soká jöttök te bögős!”

— Nem vagyok én bögős — felelt vissza
az érkező.

„De nem is vagy ám primás“ — kötekedék
a fiatal uri egyeniség; tökéletesen azt hívé, hogy
az érkezőben felismerte a cigánybanda bögősét.

Hát pedig az érkező Polányi Jóska akkori
képviselő jelölt volt, kitől még azon a télen el is
kadenciázta Szász Károly a képviselőséget.

Cserebogár vers.

Az én Károly druzsám 1864-ik évben Pápán
hallgatta a poézist, A mondott évben rendkívül
sok cserebogár volt azon a vidéken. A költészet-
tanára tehát alkalminak látta meghagyni, hogy
a muzsafiak a cserebogarakról csináljanak verset.

Az egész költőifjuság között aztán az én Kari
druzsám tűnt ki legjobban közvetkező verselé-
sével:

Jézus Márja Szent József,
Nincs a világon annyi snoff . .
Mint a mennyi cserebogár . .
Futva repül mint az agár.

Von beides.

A napokban T. . grófnál egy szabolesmegyei küldötség
tiszteletgett, bizonyos ügyben kikérendő a gróf pártfogását.

A szives házi gazda egy kis apertoriummal is
megkínálta a küldötséget. Komornyika sorra hordván
egy tálcán a kúrasszót és rostopst, mindenik küldöt-
ségi tagtól megkérde szép ékes német dialektussal, hogy
melyikből méltóztat parancsolni. Mikor a legvégső uri
emberre került a sor, ettől is kérde a komornyik:

„Eier Gnäd! von welche ist gfällig?”

— Von beides — válaszolt a szabolesi atyafi,
s ivott is egy pohárral von beides.

A magyarfaló „Nene Freie Presse“-nek sehogy
sem izlik a képviselőház abbéli határozata, hogy Buda-
pest hatóságának tanácskozási nyelve csak magyar lehet,
Dülhének mérgét e szavakban önti olvasói elé:

„A magyarság gyűlölsége a németek
ellen a magyarországgyűlés szombati ülés-
sén orgiákat ünnepelt. A dämonierövel
kitörő chauvinismus széttépett minden
pártköteléket, midőn Budapest községi kép-
viseletéből a németnyelv kitiltásáról volt
szó; most már csak egy pár lármás magyar
renegát fogja ellen nem örizhető gazdálko-
dását folytatni.“

Bizony még megüti a sógort mérgében a lapos
guta.

Diskurszus

Icig szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály gazda: Nini szomszéd! mit akar az a szász universitás? hallok, hogy a 11 szász kerület 12 pontból álló felíratot intézett a belügyminiszterhez.

Icigszomszéd: Mit akarnak hallja khend? hát biz azok nem akarnak sem thübbet sem kevesebbet, mint Magyarországbán egy

külön Szászországot.

Mihály gazda: De már erre aztán ellehet ám mondani:

Sokat akar a szarka,
De nem bírja a farka.

Icig szomszéd: Hát nem boszszantó már ez Mihály gazda! musthan olvasom a „Militär Zeitung”-ban, hogy a mi honvédeink épen nem harcias kinézésűek? j

Mihály gazda: Hát hiszen hogy is lennének harciasak, mikor a hadügyminiszterük is Szende.

Pulszki Gusztikának.

Te mondád: hogy Csanádinak „Se országa se nemzete,”
Annak! kinek egy nyitott könyv
Nyilt jelleme s becsülete!
Éretlen vásott egy flekó!
Te akarsz dobálni sárral —
Vigyázz .. az ne essék veled
Mi Petőfi szamarával.
Sértő szavad egy valódi
Hazafin csorbát nem vágott..
Hisz az eb is megugatja..
Ujságkor a hóvilágot.

’Zsiga pósta.

N... nek Debrecen: A „Csodabogár” izetlenségeiért nincs okunk pirulni, ő felel érte.

Különben is a csodabogár csak afféle ráadás a „Népszázló”-járta, melylyel a „Népszava” okt.—decemberi előzetői kártalanítottak.

Veszprémbe: A „kajtárók”-féle humoreszk már 1868-ban megjelent a Matyiban.

Ósvári Edének: Az ünnepies kívánatot viszonozzuk.

A tanulóhoz.

Mindenféle papir és íróeszközök, névjegyek, pecsétnyomók, vonalzó stb.

a legdusabb választékban
Sommerfeld és Förster
árucsarnokában
Pesten Hatvan utca
6. szám alatt
találhatók

10.000 kötet a legjobb művekből

Sulyok J.

PEST, dohányutca 2. sz. a.

a Bazarban,

az izr. templom

átellenében.

Sulyok J.

PEST, dohány utca 2. sz. a.

az izr. templom átellenében.

A regényirodalom disze

A legújabb művek is azonnal megrendelhetőek

Ujcsó előzetes